

Сэтгэлийн бэлэг (Б. Ганчимэг'ын Аз Жаргалын Байшин'аас)

Шинэ жил дөхөж байлаа. Манай ангийнхан "Монита" зохион байгуулахаар хөөрцөглөж эхлэв. Нэг өдөр ангийн даргй "Монита"-гийн дүрмийг танилцуулж, бид шилэн савнаас бэлэг өгөх хүүхдүүдээ сугалахаар нэлээд бужигналдлаа. Хуучин ангийн "Монита" 5 өдөр үргэлжилдэг байсан. Эхний 4 өдөр бөөрөнхий, арван мянгаас дээш үнэтэй, гялалзсан зүйл зэрэг зааврын дагуу бэлэг өгөх дүрэмтэй бөгөөд сүүлийн өдөр хамгийн том бэлгээ өгнө. Харин энэ ангид ганцхан дүрэм баримтлана. Монита задлах өдөр сугалсан хүүхдэдээ бэлэг өгнө. Ингээд л болоо. Би огт юм ярьж үзээгүй Тошлой гэх хөвгүүний нэрийг сугалжээ. Тэр хүү үргэлж арын ширээнд суух бөгөөд сурлагадаа ч сайнгүй. Хөвгүүдийн зодоон болоход дүнд нь явж байна. Аль болохгүй юм болгонд л оролцож явна. Дүрсгүй энэ хүүхдэд юм өгөхөөр уншихгүй л байх даа? Тоглоом өгвөл тэр дор нь эвдэлчих болов уу? Санаанд нийцэх юм ер алга аа. Юутай ч ээжээс хорин мянган төгрөг аваад, мөнгөндөө таарах зүйл бэлэглэе гэж шийдэв. Хичээлийн дараа Энхчимэг бид хоёрыг ангийн хэсэг охид араас дуудахад, Сарнай түрүүлж:

- Охид оо, монитадаа юу өгөх гэж байна? Манай ээж лав хоёр мянган төгрөг өгвөл их юм. Жигнэмэг, чихэр өгөх эвгүй юм. Нэг санал байна гэлээ.

Бид охидын хурал хийж, тун ч гоё бэлгийн санаа олов. Ямар бэлэг авах вэ? гэж толгой гашилгах хэрэггүй боллоо. Түүний оронд хөвгүүддээ зориулан "Эрхийн бичиг" үйлдвэрлэх чухал ажилд томилогдов. Ямар ч хүүхэд амттан, чихэр аваад барялах боловч бид түүнээс арй илүү "сэтгэлийн бэлэг" өгөхөөр шийлсэн билээ.

"Монита"-г задлах өдөр ирлээ. Хэнээс ямар бэлэг авах бол гэж огт догдолсонгүй. Харин хөвгүүд охидын бэлдсэн ижил төрлийн бэлгийг хэрхэн хүлээн авах бол гэхээс сэтгэл минь догдолно. "Монитадаа бэлгээ өгөөгэй" гэж ангийн дарга чангаар хэлэхэд энд тэндгүй гялгар уут, цунхний цахилгаан татагдах чимээ холилдож, хөвгүүд охид хөл хөдөлгөөнд орж, бужигналдав. Бүгд л инээмсэглэн, баясгалантай харагдана. Бэлэг аваад баярладаггүй хүн гэж хаа байх билээ! Гэнэт Тулгаа самбарын өмнө гүйж гараад, миний урласан эрхнийн бичгийг дээш өргөж "Ээ гялай! Гурван удаа жижүүрийн ажлаас чөлөөлөгдөх эрхийн бичиг" гэж орилов. Сүхболд дээш үсрэн "Минийх бүр галзуу. Гурван удаа гэрийн даалгавар хуулах эрх гээд бод доо!" хэмээн хөхрөхөд анги тэр аяараа хөөрцөглөв.

Ар араасаа хөвгүүдийн дуу цангинана. "Гурван удаа тоо заалгах эрх", "Хоёр удаа хичээл тараад хоол хийлдгэж идэх эрх", "Халуун усны газар гурван удаа үнэгүй орох эрх"... Өхид өөр, өөрсдийн болмжтой зүйлсээрээ бэлэг барьсан нь энэ байлаа. Нөгөө

Тошлой маан чь бусдаасаа дутахааргүй чангаар "Хоо! Гурван удаа үнэгүй үс засуулах эрх" гэж орилоход ангид гэнэт чив чимээгүй болов. Тэгснээ шаагилдаж, үнэн худлыг нь шалгахаар Тошлойг тойрон бүчлээ. "Хөөх, бүр гурвын гурван удаа шүү!" гэж хэн нэгэн нь атаархангүй дуугарав. "Чиний монита хэн байсан вэ?" гэж нэг нь асуухад Тошлой миний зүг заасан болотой бүгд над руу харав. Би хөвгүүд рүү дэмий л инээмсэгдээд "Манай ээж үсчин!" гэж хэллээ.

Охид жижигхэн ээмэг, үсний боолт, тэмдэглэлийн дэвтэр, өнгийн харахдаанууд авсандаа дутахгүй баяхлацгаана. Хэн хэн нь гомдолгүй хэчнээн сайхан "Монита" болов оо! Охидын бэлдсэн "Сэтгэлийн бэлэг"-ийг авсан хөвгүүд баяр хөөртэй гарч олов. Тэд дараагийн монитагаар бидэнд ч бас сэтгэлийн бэлэг барих тухай бодсон нь дамжиггүй.